

Eduard Petiška - O jabloňce

Byla jedna bílá zahrádka. “Kdopak ji pocukroval?” ptá se Martínek. “Snad to není mlíčko?” olízla se kočka. “To je sníh,” řekla maminka. “Podívej, to je pěkná tyčka,” ukázal Martínek. “Vždyť je to jabloňka,” povídá maminka, “nemá listy, a proto vypadá jako tyčka.”

Martínek si obul boty, natáhl si kabát, nasadil čepici a vyběhl s pejskem na zahrádku. “Jabloňko, kdy budeš mít jablíčka?” volá Martínek. Jabloňka smutně mlčí. Jenom vrána tu kráká: “Krá, krá!” “Haf,” štěká pejsek, “jabloňka je celá odřená!”

“Tatínku,” ptá se Martínek, “kdo odřel jabloňku?” Tatínek přestal štípat dříví a říká: “Zající ji asi ohlodali. Je zlá zima a zajíci nemají co jíst.” A tatínek obtočí jabloňku drátem, aby na ni zajíci nemohli.

“Ťuk, ťuk.” Co to ťuká? Voda ťuká na střechu, ťuká do okapu. Ze sněhuláka už je hromádka sněhu. A sluníčko hřeje a hřeje. Na plotě zpívá pták. Vítáme tě, jaro! - “Jen si, pejsku, skákej, ale dej pozor, ať nepolámeš jabloňku!”

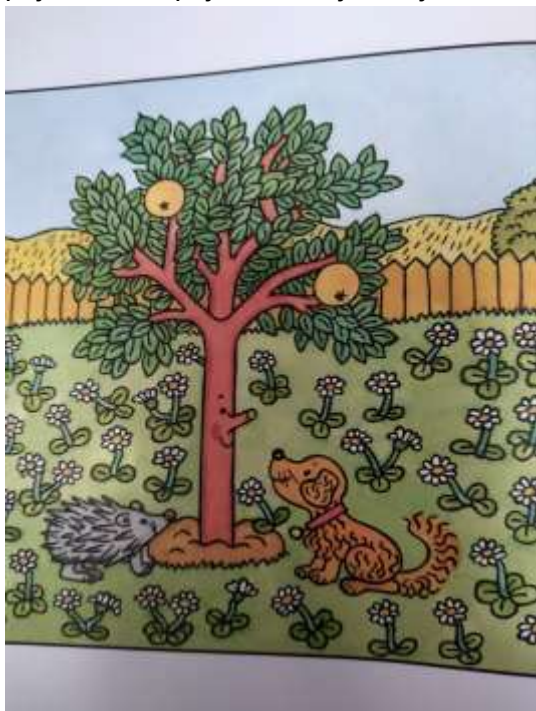
To je kvítků! V trávě i na stromech. Jabloňka také rozkvetla a všude bzučí včely. “Neudělají včely jabloňce nic?” bojí se Martínek. “Kdepak,” říká maminka, “včely pomáhají jabloňce, aby na ní vyrostla jablíčka.”

Tatínek přinesl stříkačku. “Kde hoří?” rozhlížel se Martínek. “Haf,” štěkal pejsek, “pojdme hasit.” “To je stříkačka na stromy,” smál se tatínek. “Postříkám je zvláštní vodou, aby nám brouci nesmlsali jablka, hrušky a švestky.”

Přišlo léto. Slunce pálilo. Za plotem zahrádky zlátlo obilí. Na jabloňce vyrostla dvě jablíčka. “Už aby byla pěkně červená,” těší se v trávě ježek, “to bych si pochutnal. Chtěl bys také, pejsku?” Ale pejskové mají raději kostku cukru.

“Proč jsi, jabloňko, smutná?” ptal se Martínek jabloňky. “Tatínku, jabloňka vadne, jistě je nemocná.” “Málo jsi ji, Martíčku, zaléval. Je sucho a jabloňka chce pít,” říká tatínek. Martínek nabral do konývky vodu a jabloňku zalil. Ta byla ráda!

Hú, zahučel divoký vítr, zablesklo se a zahřmělo. "Bouřka je tu," zaštěkal pejsek a běžel do boudy. Vítr utrl jedno jablíčko a shodil je na zem. "Pozor," volaly sedmikrásky, "ať nás nepolámeš!" - "Ošklivý větře!" hněval se Martínek. Ale vítr už utekl do lesa.

Jednoho dne přišel Martínek zase na zahradu a listí na stromech bylo žluté jako pampelišky. Zahradou poletovalo babí léto. "Mohu už jablíčko utrhnout?" ptal se Martínek. "Ano," usmála se maminka, "už je pěkně červené. Je podzim a jablíčko uzrálo."

“Z cesty!” zaštěkal pejsek na slepice. “Jdeme si utrhnout jablíčko!” Ale Martínek nedosáhne na větvíčku. Musí vyskočit. Hop - a jablíčko mu vyběhne z dlaně a schová se v trávě. “Teď nám už neutečeš,” směje se Martínek.

“Pročpak ten pejsek tolik štěká?” diví se vrabci. “Pročpak si Martínek zpívá?” diví se slepice. “Haf, haf,” štěká pejsek, “chytli jsme jablíčko!” “Tralala,” zpívá si Martínek a nese červené jablíčko domů. Panečku, ten se bude mít!

PETIŠKA, E., Martínkova čítanka a dvě klubička pohádek, 7 vyd. Praha: Euromedia Group k.s., 2008. ISBN 978-80-242-2252-3